

Megjelenik minden **szombatnapon** má-fél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan.—decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt.

Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtársznál. **Kiadó-hivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 4 hasábos nonpareille sor 10. kr.

Hirdetések felvételnek: Az I. nemzetközi hirdetési irodájában **Láng Lipót és társa, Budapesten, FÜRDŐ-UTCZA 1. sz. a.**

8. szám.

Február 21. 1874.

XXVI. kötet.

Mátyás napján alkalmaztatott papot köszöntő versek.

Baján 1821-ik esztendőben.

— Egy ismeretlen poétából. —

I.

Nagyon T. R. Mátyás urnak tiszteletére.

Papom! bort s muzsikahangot!
A hamvazó nyakunkon.
Temessük el a farsangot
Könnyebbítsünk talpunkon

Köszönjük meg szent Mátyásnak,
Ki jó kedvünk okozta,
Hogy farsangi áldomásnak
Nevenapját ránk hozta.

S ha ki tán megbotránkozna
Muzsikánk vig hangjába,
Vagy irigyen rágalmazna
A bohó! nagy híjába:

Jobb esméretre juttatom
A szent irás titkába,
Rekedésig megmutatom,
Hogy nincs esze sarkába;

Mert ez épen javasolja,
Hogy vig lenni vigakkal,

Sőt példákban parancsolja,
Mint kell lenni azokkal.

Midőn a frigy szent ládája
Nagy Saleembe vitetett,
Dávid király ármádája
Gálába öltöztetett.

A próféta-király maga
Legelől ment s tánczola,
Inexpressible madzaga
Derékon megtárgula.

Sőt maga is muzsikus volt,
S máig is a holdba szép
Karvassát, bár maga megholt,
Mutogatja a pór nép.

A szent Dávid verbunkjának
Nem volt mása Sionba;
Bölcs Salamon bandájának
Az ó-testamentomba.

Hogy Asverus zsidó lányt vett
A káptalan truccára,
Hámán exministerré lett
A szép Eszter szavára:

Eb hiszi, hogy a völegény
Egy Ekhuzet nem táncolt,
És a násznagy és a vőfény
Örömeben nem tapsolt.

Hát a Balthazár báljába
A kedvre szottyant vének
A szentegyház poharába,
Krampampulét öntének.

Maga Jézus Kanábanba,
A zsidó legényeket
Vigan nézte s a kantába
Borrá tette vizöket.

S currensiben azt rendelé:
Hogy hangos czimbalmokban,

Dicsértessék mindenfelé
Neve, zengő lantokban.

Tudjuk, hogy a Lévi fiát
Exequvensnek rendelé,
S elhasítván bugyogóját,
Szétküldé mindenfelé.

Itt e földön őket tette
Szent igéje szájának,
S feketébe öltöztette,
Mint szolgálit házának.

Nem csuda, hát ha e jó Pap
Szent Mátyásnak druzája,
Lanthoz és hegedűhöz kap
Mint az Ur hiv szolgálja.

Adj hát, papom, szálló levét;
Tölts poharat Kis Janó!
Magasztaljuk az Ur nevét
In cordis et organo

Táncoljuk le robotunkat
E zarándok nyomokba;
Majd kialhatjuk magunkat
Rochusnál a homokba.

Hevertiből tán szent Mátyás
Imádkozik érettünk;
Vagy ha ő nem, van elég más,
Ki jó szót szól helyettünk.

Ha ő maga tán nem elég
Behamvazni vétkünket;
S megbüntetné a kegyes ég
Idővel mi tettünket:

Im ezennel declarálom
Keresztényi hitemre
Hogy ezen bünt felvállalom
Prokatori lelkemre!

Égjen rajta! terem még bor,
Lángjait majd leöntöm,
S via novi, mint prokátor
Szent Mátyásra köszöntöm.

Mivel már ő régen megholt
S magát tán megtagadná,
Vagy éltében vizivó volt,
S tőlem el sem fogadná:

Összeütöm druzájával
Szinig töltött kelyhünket,
És kiisszuk egy hujjával:
Isten áldjon bennünket!

Téged kivált édes papunk
Tartson Isten sokáig,
Hogy száz ilyen Mátyásnapunk
Legyen sirod partjái;

Hogy karja közt barátidnak
Vig öregség kövessen,
És áldása nyájaidnak
A célíg át-vezessen.

És ha versem a kenetlen
Taligaként csikorog:
Ne vedd, kérlek, kellemetlen,
Mert benne jó szív forog.

Megkövetem pap-füledet,
Ha soraim tán nyerseks;
De hit, sd el jó szivedet:
Szívből jönnek e versek!

II.

(Szent Mátyás apostol panaszködjé szent István magyar királyunknak, hogy ámbátor ő az esztendőben nagy munkás, és régi szent: a kalendáristák mégis az ő nevét böjtbe szokták tenni.)

Isten ucsese, pajtás Pista!

Huncfut a kalendárista
A két magyar hazába!

Ki kén csapni az országból

S e széles egész világból,
Hadd menne ebanyjába.

Mert én öreg szent létemre

Alig állok tetememre,
S engem mégis úgy rendel,

Hogy a kalendárjomába,
A legkeményebb munkába

Nekem jut legtöbb ordel.

Velem hegyet, halmot hágat,

Fagyot, jeget összevágat,
S cabriolokat szoktet:

Míg munkátlan henyélteti,
S veressel kipettyegeti

A sok ifjabb szenteket.

Nékem öreg bocskoromba,
Ezer esztendőkoromba,

Mindazt el kell ugrani,

Amit ő négy esztendőbe,
A messzire látó csöbe

El szokott kukkantani.

Igy minden negyedikébe,
A keresztények évébe,

Luftspringerré kell lennem.

Négy százötvenöttször kellett
A keresztény világ mellett

Ilyen táncokat tennem. ¹⁾

¹⁾ 1821-ig Kr. születése óta 455 szökő év volt.

A béna böjt előhívát,
Mások falván fel a javát,
Nekem kell kipótólnom;
Sőt hogy tettemet gonyolják,
S Mátyásugrásnak csufolják,
Fülemmel kell hallanom.

Szent Mátyás ily panaszt teve,
Amint nem rég összejöve,
Szent István királyunknak.

Sőt többekre is fakada,
S folyvást így panaszkoda
Hajdani jó urunknak:

Nékem kell — mond — széjjeltörni,
Összezúzni s kisöpörni

A télnek fagyát, jégét.

Ha meleg van: visszaszívni

Nagy Északról eléhivni
A tél késő hidegét. ²⁾

Ennyi munkám alig kapott
Nevemnek egy szökő napot,
A kalendáriumba,

S ezt is, ha észreveheti,
Könnyebb ha böjtbe teheti
Truccomra a goromba.

Faval a nagy böjtbe csapa, ³⁾

Pedig a jégtörő kapa
Alatt szinte izzadtam.

Harmadéve ⁴⁾ a pokolra —
Valótól csak Hamvazóra

Napot alig kaphattam.

Az idén a nagy farsangba,
Mint a nyelvet a harangba

Befoldoza pennája.

De ime most is truccomra
Böjtöt ír a rovásomra

A pokol pozdorjája.

Ne búsulj apostol-pajtás,
Hiszen Baja nem nagy hajtás!

Igy felel szent királyunk.
Nem lesz ott kedvünk hiányos:

Druzád úgyis a plebános,
S ott nem böjtöt találunk,

Hiszen régen van már nesze!
Van önéki elég esze

A böjtöt kinevetni.
Kalendárista truccára

Pecsenyére és sunkára
Tud ő keresztet vetni.

Majd tart ő olyan zsinatot,
Hogy pénteket és szombatot

A hétből is kicsapják,
S felhőrpölvén szálló levét,

Szent Colléga uram nevét

²⁾ Mátyás vagy jeget tör vagy csinál, tartja a nép.

³⁾ 1820-bant.

⁴⁾ 1819-ben,

Kolbászból mind kirakják,
 Pulykát, kacsát, ludat: sütnék,
 S olyan Te Dedeumot ütnek,
 Kivált ha jó lesz a bor,
 Hogy a szent Clausulára,
 S énekes ite missára
 Hajnalig sem jó a sor,
 Pohár lesz a rosarium,
 És a szent Kalendárium
 Huszonötöt is kaphat,
 Melyet az egész börtön át,
 Mint igaz penitentiát
 A hátán tapogathat.
 Neked pedig szent Collégám,
 Jövendő tanácslanám
 Szent Calvinussal szólni,
 Mivel időd is elég nagy

S de lege absolválva vagy
 Több börtönt nem tartani.
 E keresztény tanács tetsze
 Szent Mátyásnak s tüstént metsze
 Egy jót a sós sódarból:
 S megelőzvéne neve napját,
 Így köszönté Baja papját
 Jó kedvvel a jó borból:
 Isten megáldjon pap drusza
 Hogy míg a magyar bajusza
 A jó somlyait issza:
 Adja Isten, hogy jó borod,
 Szép szakácsnéd, sok sógorod
 Lehessen még sokáig;
 Lepjen meg a pénz ezerje,
 Piros reverenda verje

Lábad egész bokáig.
 Erősödjél karba, csontba,
 Mind az öt sacramentomba
 Gyakoroljad magadat,
 Hogy így essentialiter,
 Physice et moraliter
 Gyarapithasd nyájadat
 S nékem fűzfapoétának,
 Ki nem laktam a nympháknak
 Soha szent berkeibe:
 Bocsáss meg e kis tréfiáért,
 Személyem barátságáért
 Ne botránkozz semmibe.
 E város papi székébe
 Néked az áldott békébe
 Soha ne legyen pénzed. —

Közli: Panganét Alfréd

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Halota mar, micsoda nagy szerencsítlen-
 sig fenyegeti Magyarországot? Nem halota?
 No nem is halota hat akkor semit.

Erősítse meg szívit, tekintedezs barátom
 uram, nehogy szörnyü csapas alat megszaka-
 gya. Miletics Szvetozar nagy hazankfia expa-
 tialnyi készül. Elcsapja minket magatul is ki-
 vandorol a Svajczba, hol Ristics szerbiai Ló-
 nya által proclamáltat magát szerbiai csaszar-
 nak. Megalapít republicanus Helvecziaban al-
 dunai szlav csaszarsagot, izs kitüzi Mont Blanc
 tetejire azt a bizonyos zaszlot.

Csak időt izs alkalmat lesi, hogy azt a
 zaszlot vissza szerezhessen alkotmányos eszkö-
 zökél.

Azt teczik gondolnyi, tekintedezs barátom
 uram? hogy az a kivandorlasi casus inkab
 Svajczra lenne szerencsítlenség. Teczik nagy
 tivedizsben ringatnyi magát. Nem izs tekintve
 lucrum cessanst, ami Magyarországra hara-
 molya az által, hogy Miletics elparologja.
 államadosagnak raja eső rászit pedig nyakun-
 kon hagy: it van még a damnus emergens
 ilyen kitünő polgari tulajdonsagoknak is jeles
 parlamentaris tehetségnek concurrans alamra
 atruhazasa által.

Mert tesik elgondolnyi, hogy mi lesz be-
 lölünk mar most? Teczik ösmernyi a Loth
 meséjét bibliabul? Az volt az az egy igaz em-

ber, aki miatt Sodomát és Gomorrhát meg-
 kimélte. Isten is csag akkor elpusztította, mikor
 mar Loth expativalva volt. Így jarunk mink is,
 Muszkabaracsagnak irantunkba mostanaig
 egyetlen oszlopa volt, az volt Miletics. Ha most
 ez az oszlop kocsira üli izs Mont Blanc tetejire
 megy zaszlokot plantalnyi, — akkor egisz Musz-
 kaország rajtunk szakagya, izs agyon nyomja
 minket, mint zegeret. Ihatya mienk ő felsigünk
 bruderschaftot muszka czarral, amenyit csag
 birja, — ha Miletics nem támogatja, kampesz
 lesz a birodalmanak. Dixi, in mondom, Talle-
 rossy Zebulon.

Ime országunkat fenyegető karhozat, Mi-
 letics visszavonulasaban!

Mar most micsinyalunk? Szvetozar hata-
 rozot ember, tenax propositi vir. — holmi
 szerb vajdasagnak kikerekítése által nem lehet
 ötlet eltantoritanyi ezzer feltet szandikatul. Nem
 iri semit semi concessio. Mar pedig nekünk
 mindent el kel követnyi, hogy nagy hazankfiat
 megörizünk hazanak.

Mint mar anyiszor maskor, most is segi-
 csigre sietem kicsigbeesett kormánynak jó ta-
 nacsal. Mileticsnek országgyüli enunciatioja-
 bul tuggyuk, hogy mielőt elhagyna nekünket, —
 elib vissza akar szereznyi azt a zaszlot. Anil-
 kül ő nem indul tapotat sem, mer az neki kel
 Miletics-dynasztia megalapításához Svajczban.
 No ha mar most ez a zaszlo megszerzise a

AZ ÚJ HAMLETEK.

Már most igazán az a kérdések kérdése, hogy »lenni vagy nem lenni?«

feltétel: akkor kormány csak kapaszkogya bele jól ennek a feltételnek a nyelibe. Mink huzunk zaszlo rugyat befeli, Miletics huzza kifeli, mink erősebek vagyunk, nem bírja elhuznyi: Loth velünk maragya s muszkaczar adig nem küldi Sibiariabul tüzes jégesőt Sodomara és Gomorrhara, amíg Mileticset latyuk.

Azir csak jól meg kel szoritanyi azt a rudat.

Minekutana ekípen megmentettem volna Magyarorszagot, Svajcztot izes Mileticset magunknak, maradom

Tekiinteteds barátom uramnak
alazatos szolgaja

T. Z.

Kritika-minta.

A színpad egyik főkelléke, hogy illusiót tudjon költeni. Ennek legjobb eszköze az, ha az együtt szereplők játéka összevág. A mely művész öt hat fejjel ma-

gaslik ki társai köszül, az rongja az illusiót. Rossi pedig többel is kimagaslik. Ergo Rossi akkor volna jó színész, ha rossz volna.

Reform.

KRÓNIKAS ADOMÁK.

Abból a korból, mikor az ember nem találta honát a hazában.

A jó Vörösmarty — mint menekült — Bajzával, az 1849-ik év vége felé M—sz város egyik vendégszerető házat igénybe vette kis időre tovább utazása alkalmával.

Akkor a hazafiui bánat sokkal nagyobb volt, hogy sem kedélyes időtöltésről szó lehetett volna.

Mind e mellett is a vendégszerető házigazda B. a jó menekülteknek igyekezett nála töltött idejüket — már a mennyire azon korban lehetett — kedélyessé tenni. E célból meghívta magához mindjárt első estve vacso-

rára barátját P—t, a helybeli lelkészt is, gondolván, hogy a hazafui bánat, talán ha többek közt megoszlik, könnyebbé leend.

A vacsora már épen javában folyt, midőn a szíves házi gazda asztala mellől kiszóltatván, pár percz múlva azon aggodalmas hirrel tér vissza, szavait a lelkészhez intézvén: barátom! meg ne ijedj! hetesed érted jött, házadhoz katonák érkeztek.

A lelkész az akkori viszonyok közt, mikor már a katona látogatások nem cél nélkül történtek, aggodalommal vette pálczáját, kalapját haza indulandó.

— »Megyünk mi is!« hangzott mind a jó »menekültek« mind a házi gazda részéről azonnal a szózat, s az indulandó lelkészt kóromsötét éjben, mert hiszen lámpával nem jó volt akkor járni, térdig érő sárban követték lakáig, melynek kapuja előtt azon megjegyzéssel maradtak kint: hogy ha szükség kívánja, csak kiáltson a lelkész, batran számíthat rájuk.

Szegény jó menekültek kerültek a katonákat, s ímé a veszély pillanatában, még talán »bracchiumra« is készek lettek volna,

De kik voltak hát a katonák? — Egy sz. megyei komissárius pár pandurral, kik történetesen éji szállást kértek a lelkész nejétől, s kiket a lelkész után küldött jámbor hetes egész »osztrák ármádiának« nézett.

Ő felsége első körútjából.

B* kocsisa 1855-ben vigan szállítá gazdája ötös fogatán ő felségét Rimaszombatból Téski felé. Az ut mellett mint tarka szőnyeg, terült el egy tábla borsó s virágzata remek változata által fölkeité a császár figyelmét. Miután a vele utazó G. sem tudta a növény nevét, a kocsistól kérde: »mi az?«

»Csuszpáj, felséges: uram!« válaszolt Jancsi.

Akkor történt ez is mikor ő felsége Magyarországon utazgatott az ötvenes években. Felső Borsodban Sz.-tól P.-ig a Sz. kocsisa vitte az uralkodót hatalmas négy lovon. A barkó kiakart magáért tenni, közzé vág a négy lónak s veszi észre, hogy az utánuk menő kíséretet

messze elhagyta. Hátra fordul ekkor s egész önérzettel szól a fejedelemhez:

»Uram, maradozik a nimet!«

„A hunnok harcza.“

1866-ban G—z lovas parancsnok a katonákat buzdítani akarván, a háboruba indulás előtt a következőkép szónokolt:

— Fiaim, mindig szidtatok a németet; most van alkalom rá, mérgeteket kitölteni rajtok.

— Jó, jó kapitány uram felett vissza egy vén huszár, hanem kár azért olyan messze menni. Kezdjük el mingyárt idehaza.

Haszontalan tudnivaló.

☐ **Ernesto Rossi** hir szerint olaszra fordíttatja a »krakói barátokat« s ezentul Zwidrigel szerepénél soha nem játszik egyebet.

▽ **Molnár György** olaszul tanul, hogy megmutassa Rossinak, mint kell eljátszani Lear királyt. Mert az ő felfogása szerinte Lear királyt nem felfogni kell, hanem lefűlelni.

+ **Annak a szomorúságnak** az öröme, hogy Erkel Ferencz visszalép, lakomát rendeznek, a kik visszaléptették, hogy illendőleg megsirathatják. S hogy megmutassák, menyire fáj nekik távozása, őt magát is meghívják a tulajdon torára. Liebchen, 30 évi keserves pályád sikerének elismeréséül, was willst du noch mehr?

◎ **Megérdemel-e** a Berczik a »Székely földé« száz aranyat? azt nem tudhatni: de annyi szent, hogy megérdemelne huszonötöt.

Milyen legyen a Dugonics szobra?

Sz . . . n a közgyűlés alkalmával fölvetetett a Dugonics-szobor fölállításának ügye is; ugyan ekkor egyik képviselő a következő indítványt tette:

Tettős közgyűlés! én má létöztem Bécsbe is, és tecczik tunni, ottánd sok nömös érdemős hazafúnak a szobrát láttam ló h á t á n ü l v e; az mondó vagyok hát, hogy az dücső tejš Dugonics András urat is ló n ü l v e ábrázoltassuk le.

A rozsnyói krokogyélus és az ujságírók.

Homo est animal bipes implume. Hi non sunt implumes, ergo non sunt hominī. Ergo devoremus eos

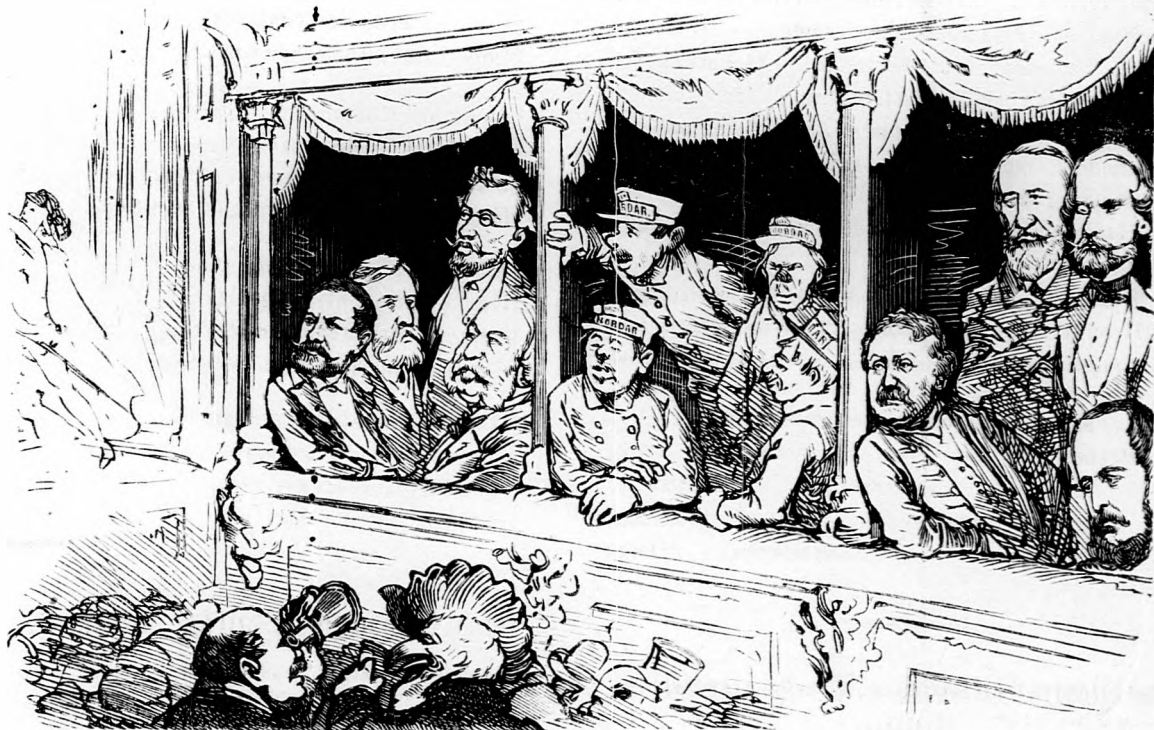

Ecce! Ipse ruunt in gurgitem.

Tyhü, dii immortales! cur hoc non scivi pridem! Fuerunt quidem ichneumontes.

A német színházban.

Idegen. Ugyan kérem Kakas ur, kik azok az urak abban a szélső páholyban?

K—s M—n. Azok a volt miniszterek.

Id. Hát azok ott abban a másik szélső páholyban.

K—s M—n. Azok a leendő miniszterek.

Id. No akkor a középsőket nem is kérdezem. Hivatalos ruhájokról látom, hogy azok a mostani ministerek.

Országgyűlési tudósítás.

Elnök megnyitván az ülést, Kosztics Lázár képviselő következő interpellatiót intézi a belügyminiszterhez:

Minekutána a pancsovai választás alkalmával elkobzott zászlók szerb színűek voltak ugyan, de nem lévén ellátva a szerb birodalom stemplijével, azokon semmi kifelé gravitáló tendencia észrevehető nem volt,

továbbá tekintve azt, hogy a feketesárga színek bár szintén nem magyar színek, mégis az országban több helyen használtatnak: (Gajzágó Salamon le megy a főrendi karzatról.)

Kérem a miniszter urat: mi jögon koboztatta el az Aradon és Pancsován kitűzött szerb zászlókat, s még inkább kérem mi jögon koboztatta el azon szegény ártatlan zászlókat, melyek még ki sem voltak tűzve, melyek még csak ezután akarták kitűzödni?

Különben én nem értem ezt az egész zászlóhistoriát, és meg nem foghatom mit törődnek a magyarok a mi zászlóinkkal? »Hisz a zászló csak festett vászon,« és annak színén megütközni éppen annyi, mintha mink felduznók most az orrunkat, »az annyira perhorescált Moszkvába való gyalogolásért.

Pulszky: Ejnye kutyañkom teréngette s Üsse keenyakon Patay bá azt a bányát.

Kosztics L. Továbbá kijelentem in még azt is, hogy midőn mi szerb ifjuság (Szemérmesen kacsint a karzatra.) a honvédségbe lépendünk, éppen nem tartjuk kötelességünknek az ilyen maceratiók után az ugy nevezett »házát« jó lélekkel szolgálni. Azt ugy gondolja meg a miniszter ur!

Egy hang: Akkor föbe lövetjük.

Kosztics L. (Ijedten kap inexpressiblejének inexpressible részéhez és gyorsan leül.)

Gr. Szapáry: A képv. ur interpellatiójára felelek azonnal. Éppen nem igaz az, hogy önöknek kifelé tö-

rekvő tendenciáik ne lennének. Hisz nyílt titok, hogy az önök elvtársa az e x-szerbminiszterelnök és az önök kolomposa az in-szerbcsászár kifelé — Schweizba vitálnak. S ezt nekem párttekintetből is ha más egyébből nem — meg kell akodályoznom. Mert kellene önök minékünk ott a baloldalon, miután ha önök ott nem lennének, megszűnnék a baloldal m u m u s lenni, s akkor (sohajt) fucscs neked, oh Deákpárt!

Hát csak ezért s nem másért vétettem el azokat a zászlókat.

Miletics: (a közepén állva és ökleivel fenyegetőzve!) Hej! Hrom tyi do matyeri! maj még visszazerez aztat mink. (Roppant zaj. Kiabálások: rendre! rendre! helyre kell menni és onnét povedálni.)

Egy hang: Helyre kell vezetetni a szolgálal.

Miletics: T. képv. ház! Én aszondanyi tyag: »visszazereznyi« ... visszazereznyi ... das heist ... izé ... én hodzs alkotmányos uton. Nem erővel elvenyi erdeg ... tyag udzs ... szipen visszalopnyi ... Grom ti u darío. Uff.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— (Ninini apjuk, az a Schmerling szeretni kezdi Magyarországot.) Már miért szeretné. (Nézze kend, itt áll az ujságban, hogy a lányát magyar embernek adta feleségül,) Lassan a testtel, anyjuk, nem hiszek én a s ó g o r n a k.

— (A pesti postán egy olyan levelet adtak ki egy bakancsosnak, amelyik nem neki szólt s a melyikben a katona 19,690 ftot talált.) Hát aztán? (A becsületes ember visszavitte a levelet.) No nem is lesz abból soha generális.

A bölcs tanács.

—s. n—p—i uj történet.—

A vének össze mért ülének,
Miért ofy hosszú, bárgyu képek,
S a bölcs biré fejét hakarva,
Boszúságát miért takarja?

Az uj esztendő békőszöntve :
Városunkra sok szépet önte ;
A mit a m u l t b a n nem reméltünk :
L á m p á k világlanak m a nekünk !

S a négy drabant — no mert van ennyi
Mos már láthat minél pihenni,
Csak a szegény diáknak átka :
Lopott fától ha görnyed háta.

— Minden mulandó! ez a thézis,
Országközi miniszterszék is. —
Szegény lámpa? ő merre vitték?:
Hogy mozgó légy: magad se hitted.

Azért busúl a bölcs tanács ma,
Hogy a város im meggyalázza,
S hogy ily eset többé ne légyen,
S ne érje őket semmi szégyen:

Határozák— esodák csodája! —
A lámpát fedje éj homálya,
Nem keli soha meggyújtani,
»Nehogy ellopja valaki!«

Jerémias.

Ez a valóságos „szürke szamár“.

Két érdemes könyvárusunk háboruzik »a vas tuskó« miatt.
Ezek figyelmébe ajánljuk a következő adomát:

X. kereskedővárosban leglátogatottabb volt a »Szürke szamár«-hoz címzett vendéglő. Meg is látszott tulajdonosán, mert szemlátomást gazdagodott. De a nagy gazdagság és jólét rendesen tévútra tereli embe-reit, szóval »ha a szamárnak jól megy dolga: a jégre megy tánczolni.« Így tett a mi vendéglőszünk is. Nagyon közönségesnek találta a »szürke szamár« címet, ugyan-azért festetett helyette egy daliás hős alakot s alá íratta »A választó fejedelemhez«. A »szürke szamár pedig a padra került.

Volt vala pedig a már most »A választófejedelemhez« címzett vendéglő szomszédságában egy szerény csárda, minden titulus nélkül. Ennek fűrfangos gazdája elkérte magának a padra került »szürke szamarat« czé-gül s ennek természetes következése lön, hogy a szürke szamárhoz utasított és szokott utazók a »szürke szamár-hoz« szállottak, a »választó fejedelemnek« keresete pe-dig ezáltal nem kevésbé csökkent.

A »választó fejedelem« vendéglőse nem esett ezen kétségbe, hanem hogy a közönséget tévútra vezetni ne engedje, a »választó fejedelmet« ábrázoló czég alá oda pingáltatá:

»ez a valóságos szürke szamár!«

Mért nincs templom Pásztón?

— Megtörtént. —

Furcsán esett, de megesett
Kis Pásztóban ez az eset. —

Hegyes, völgyes Hont megyében
Fekszik Pásztó réges-régen
Jámbor lelkek laknak benne,
Számuk tán két százra menne.
Haj! de arról nem tehet más,
Hogy e kis szám is felemás.
Lévén ott két felekezet,
Mely csak nehezen fog kezét,
Lutheránus, kálvinista
Mit bizonyít az a lisztá?
A mire a tanítónak ;
Évenkénti járuléka,
Csirke, tojás, zab egy véka —
— Mit mindenkire ráronak —
Pontosan fel van jegyezve.
A nótárius jegyezte.
Mert, notandum, ők e részben
Megelőztek réges-régen.
Lévén közös iskolájok,
Mielőtt a magas kormány
Szemet vetett volna rájok.

Egyszer mi jut eszébe a
Közös ügyes presbiternek.
Hogy biz ők tovább haladnak
Templomot is építenek.
Sz'ejnye biz' a jó is volna,
Az imádság helybe' volna
Nem kén' érte gyalogolni
Forró nap, vagy vízbe' hóba'.
Nem mondaná a más falu
Czudar népe kevélységgel:
»Mink tartuk ő kigyelmeiket
Imádsággal, üdvösséggel.« —
Nos' a tanács sűrűg, tervez,
Kéreget, meg gyűjtést rendez.
És gyűl a pénz, Deczemberre
Rug a forint két ezerre. —
Az új templomterv is készen,
Kidolgozva áll egészen;
Kétszáz forint kellett érte,
Hanem hisz' azt meg is érte.
Nyolcz öl hosszú, négy öl széles.
Hisz' e falu ugy sem népes,
Piros székek lesznek benne.
Négy öl magas lesz a fala.
Az ablakok rostélyosak
. . . . Minden szépen rendben vala.
Sugár torony leszen rajta
És a tornyon bádog tejő,
Es azután? . . ., hopp itt a baj. —
Mi lesz már a toronytétőn??

A kálvinyistaság nyakas,
Nem kell neki más csak kakas. —
Luther apraja meg nagyja.
A csillagát el nem hagyja.

És e felett hajba kapnak.
Veszekednek czivakodnak.
A kacson — már az ugy lett —
Nem marad egy csepp becsület.
A csillag is hamarjába'
Le lett ép a sárba rántva. —
Mig végre a helység bölcse,
Hirneves nótáriusa,
Kinek nem volt ilyen kényes
Felekezeti gusztusa
Közzéjük lép tekintélyvel
S a perpatvar foszlik szélylyel.
»Hallja kendtek, atyámfia!
Ha már egyéb nincsen hijja, —
Vessünk véget a vitának
Ugy ne maradjon a tető,
Ha oly nagyon allegálnak
Legyen rajta mindakettő«.! —
Bámul a tanács szerteszt,
»Ejnye biz' ez okos beszéd!
Kakas és csillag is osztán —
»Hisz ilyen még sehol sincs tán!!«
De most a baj abból kerül:
Melyik legyen hát már felül?
A Lutherán erősen áll,
Felülre a csillag dukál.
De a kálvinista erre
A kakashoz áll egyszerre
»Holmi rongyos, sápadt csillag
Nyujtozzék majd az égre fel.
S alatta a vitéz kakas???
Inkább nekik torony se' kell.«
»Hát nem is lesz« förmed erre
A lutherán had egyszerre:
»Imádkozzanak ott a hol . . .
De a csillag nem lesz alól.«
Még szörnyűbben összevesznek.
Szép szó, kérés mind hiába,
Verekednek; el is török
Kinek keze, kinek lába.
Nem kell immár semmi templom.
Mind a két fél bosszut forral.
Haza mennek nagy szitok közt,
Betört fejjel, véres orral.
És a pénz mi szép csomó volt,
Nem sokára elkallódott.
Imádkozni néha néha,
Most is mennek a szomszédba.
Most is járnak vízben, hóban.
Mai sincs templom Pásztóban.

Furcsán esett, de így esett.
Kis Pásztóban ez az eset.

Bandi diák.

Labdacok „Spiritus“-nak. *)

»Viz, nem szesz, mi befagy,« mondd. — Mily büszke kevélység!

Mert hiszen álnevet irsz versed alá: Spiritus Gépeket a víz hajt, tudod azt jól, nem spiritusz-gőz;

Gépszerü verseidet m'ért gunyolod, Spiritus? Technikus a te neved s feltűnsz mint büszke poéta Terv helyett építgatsz verseket, óh Spiritus!

Morál:

Donec habes spiritum multos numerabis amicos
Amphora si fuerit vacua, solus eris.

(Gyengébbek kedvéért magyarul)

Mig tart a spiritusz számlálsz sok drága barátot;
Butykosod ám ha üres, végre magadra maradsz
Láp. —

A kaszárnyából.

Tiszt. Tudsz e irni?

Baka Igen is nem; de olvasni, azt tudok.

T, Hogy hogy?

B. Én szokom számba vönyi otthon a körösztoket.

T. Hát még mit tudsz?

B. Putzónyi —

T. Tudod e már mi az a kurta vas?

B. Igen is még nem tudom: de az egyik baka pajtásom azt mondta, hogy azt éppeg úgy elkapja az embőr egymástúli mint valami nyavalyát.

Jeles ős apa.

Történelmét magyarázta a p. iskolában a tanár, Bakácsról beszélvén többek közt azt mondja: Utodái még maig is élnek mint E...y grófok! A beszéd hevében elfelejté mondani, hogy nem az ő hanem a testvére utódai.

*) No drága barátunk, ime kijut Önnek' is. Ez mindnyájunknak közös sorsa. Különben arról biztositanak, hogy »Spiritus« sokkal jobb fiú, semhogy megharagudnék a tréfiáért.

Ki hozta be a krumplit?

Vacsoránál ült a család. Sült burgonyát ettek vajjal.

Az asztalfőnél ülő apa probára akarván tenni fia tudományát kérdi tőle:

— Fiam, megtudod e mondani, ki hozta be a krumplit?

— Hát a szolgáló — válaszolt a fiu.

— Óh te kis csacsi — replikáz az apa, hisz azt értemmel alatta, hogy ki hozta be a krumplit először Európába.

A fiu gondolkozásba esik és nem tudta eltalálni, mire az apa odasugja neki hogy D. betűvel kezdődik.

De a kérdésre adandó feleleten az asztalnál ülő leánya is törte fejét s nehogy az öcs elnyerje a babért, a mint a D. betűt meghallotta, nagy fennen oda gyujt hogy:

— A krumplit Európába először Deák Ferencz hozta be.

Persze későn vette észre hogy Drake Ferenczet kellett volna mondania.

Rébusz.

Jövendő sírfelirat.

7A7I 3U3I † 1877.

Csak az fejtheti meg, aki Szarvas Gábor új beütreformját ismeri.

Megfejtése ez: Csacsi Zsuzsi meghalt 1877-ben.

Szerkesztői subroza.

— Buchman. Ismert dolgok. — Sárospatak. »Hozzá«. »Eszmény kép«. Igen-e vagy nem? Nem. — P. A Mátészalkán. Az első félretettük. — Kronosz. Nagyon rossz. — T. I. K. Hadház. Később, talán. — Ebsirvers. Jönni fog. — Egy nagy képű tudós tankönyvében valami negyvenszer fordul elő a szó »irrevelant« irrelevánt helyett. Ez szép dolog. De hát nem megírta-e már Arany János, hogy ki az, akinek »Kevés a vágott dohánya.« — Jeremiásnak. Az a másik még maradha.

...aptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Lakása Státió utca 80-ik szám alatt.

Pest, 1874.

NYOM AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

LÁNG LIPÓT ÉS TARSÁ

1-ső nemzetközi hirdetményi iroda fűrdő-utca 1-ső szám.

Rajzolja:

JANKÓ

Metszi:

POLLAK.

P É N Z

minden nagyságban, sorsjegyekre, és állampapírokra a tőzsdei állás szerint, részvények, zálog-, letéti jegyekre, arany, ezüst és ezüstpénzekre,

országút 39. szám alatt a museum mellett.
A pénz havi részletekben is visszafizethető.

300,000 forint tőke.

A mezőgazdasági iroda (régí posta-ház-épület) birtokokra eszközöl a fönnt kített összegig kölcsönöket.

Mikúnda Antal.

Téli kabátok 18 frtól

Utazó bundák 36 „

Városi bundák 35 „

fölfelé. Valamint egyéb uri- és gyermek-ruhák, ugy- szintén eseléd-ruhák legjutányosabban.

Rothberger Jakab-nál

cs. kir. udvari szállító.

Pest, váczí- és régi posta-uteza sarkán 1-ső em.

Ócska ruhák ujjakkal kicseréltetnek.

Viselt ruhák legjobb állapotban a legolesóbban.

Vidéki megrendelések pontosan. Nem tetszők kicseréltetnek.

Lőpor.

a legfinomabb ugynevezett schweitzí löpor 1 és 2 fontos szelenczékben, valamint 4, 6 és 10 fontos ládákbán becsomagolva, fontja 1 frt 20 kr szelenczével együtt, mindenkor készletben található Eder urnak első magy. kir. löporraktárában Budapesten, kalap-utca 8. szám, a 3-ik utca jobbra a városház mögött.

Árak ládával és csomagolással együtt

4 font 5 forint 20 kr. o. é., 6 font 7 forint 80 kr., 10 font 13 frt o. é.

HIRDETÉS.

A folyékonyabb pénzállás folytán a sorsjegyekre és állampapírokra adandó kölcsönkért a kamatlában

egy évre 10 százalékról 9¹/₂ százalék

árfolyamig és 2 százalék tőzsdedíj mellett alábbszállítjuk. Kívánságra 12 vagy 24 havi részletekben is visszafizethető.

DEUTSCH A. és társ.

Pest. Lipót- és kalap-utca szögletén 9. sz.

Díj nélkül vételüket és eladásokat,

fekvőségek, telkek, gyárak, vendégfogadók stb.
bérbeadását, árverések, mindennemű keresletek, és kínálatok, családi tudósításokat stb. illető

HIRDÉTELEINK

gyorsan és olcsón közvevitehettek eredeti iktatási árjegyzék szerinti árak mellett.

Láng Lipót és társ. Budapest, firdő-uteza 1-ső szám.

